

Titel: Kapitel V.

Citation: "Kapitel V.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e1256.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel V.

Om Påtalen.

§ 31.

Retterne troede i de under denne Lov horende Sager kun i Virksomhed ifølge Begjæring af den til Påtale Berettigede, forsåvidt ikke Undtagelse er hjemlet ved særlig Bestemmelse.

§ 32.

Retten Virksomhed standser, når den til Påtalen Berettigede frafalder Forfølgning. Denne kan frafalde, sålænge ikke Dom er afsagt eller henholdsvis Nævningernes Erklæring afgiven (jfr. dog § 350). Frafalder Påtale, efter at Hovedforhandlingen er begyndt, afsiger

Retten Frifindelsesdom; når ellers den begyndte Forfølgning frafalder, udsteder Retten på Forlangende et skriftligt Vidnesbyrd herom.

§ 33.

Påtalen tilkommer efter de nedenstående Regler Statsanklageren, Politimesteren, særlige Forvaltningsmyndigheder og Private.

§ 34.

I alle Sager, hvis Forfølgning ikke er henvist til Politimesteren eller Private (§§ 35 og 39), tilkommer det Statsanklageren at påtale for den dømmende Ret, Politimesteren for Undersøgelsesdommeren. Om Statsankla- gerens Adgang til at påtale for Undersøgelsesdommeren gjælde de nærmere Regler i tredje Afsnit. Politimesteren kan i disse Sager kun frafalde Forfølgning med Statsanklagerens Samtykke.

§ 35.

Politimesteren tilkommer det at påtale i de nedenfor nævnte, til Underrettens Kompetence hørende Tilfælde, forsåvidt disse ikke ere henviste til Påtale af Private, nemlig i:

1) Sager angående Handlinger, som stå under en Straffebestemmelse, der ikke hjemler anden Straf end Formuestraf, simpelt Fængsel, Tvangsarbejde, Ris, eller Fortabelse af en næringsøret, dog med Undtagelse af Embedsforbrydelser, og de i Straffelovens Kap. 9—11 samt §§ 208, 209 og 242 omhandlede Forbrydelser (jfr. § 9);

2) Sager angående de Forbrydelser, som om« handles i

a. Plan for Fattigvæsenet i Kjøbenhavn af 1. Juli 1799 § 141;

b. Fdg. om uberettiget bæren af Unifor- mer m. v. af 27. Novbr. 180! § 2;

c. Fdg. angående Befordringsvæsenet i i Danmark af 27. Jan. 1804 §§ 60, 62, 66, 67 og 68, når Sagen i medfør af § 87 er henvist til Domstol;

d. Pl. angående Anmeldelser om de naturlige Koppers og andre smitsomme Sygdømmes Udbrud af 27. Maj 1808 §§ 1 og 5;

e. Pl. om Kystpolitiet af 28. Febr. 1817 § 12;

f. Fdg. angående, hvad der i Strandingstilfælde stal iagttages, af 28. Decbr. 1836 § 37 I, 1ste Punktum, II og III;

g. Lov. hvorved Straffebestemmelserne i

Fdg. 5. Sept. 1794 § 5 forandres,

af 3. Marts 1854; h. Tyendelov af 10. Maj 1854 § 63

1ste Punktum; i. Lov om Kjøbenhavns Vandforsyning

af 30. Novbr. 1857 § 10; j. Lov om Straffen for Løsgjænger og

Betleri af 3. Marts 1860;

k. almindelig borgerlig Straffelov §§ 111. 180, 277, 2det stykke, 278, 2det Stykke og 296;

l. Lov om Tilsyn med Udvandrerens Ve«

fordring af 1. Maj 1868 § 10; m. Lov om Værnepligt af 6. Marts 1369

§ 13, jfr. § 54;

n. Lov om Foranstaltninger til at mod« arbejde den veneriske Smittes Udbredelse af 10. April 1874 §§ 6 og 10. For Påtalen af Sager, der høre under Politimesterens Virkekreds, blive Reglerne i § 34 anvendelige, når Forening med en Straf« fesag, som hører under sidstnævnte Paragraf, finder Sted. så og ellers ifølge Overenskomst mellem Statsanklageren og Politimesteren.

§ 36.

Statsanklageren og Politimesteren påtale i Embeds medfør. Dog udkræves:

1) Justitsministerens Befaling til Påtale af Embedsforbrydelser samt af andre Forbrydelser, ved hvilke dette særlig er foreskrevet;

2) Opfordring af vedkommende særlige Myndighed, når Handlingen er en Overtrædelse af Love, hvis Efterlevelse det nærmest Pahlviler en sådan at våge over;

3) Begjæring af vedkommende Private, når den offentlige Påtale ved Lovgivningen er betinget heraf. Sådan Begjæring af en Privat må, for at kunne tages til følge. ikke udelukke nogen Medskyldig fra Forfølg« ningen; angår den kun en enkelt Skyldig, men uden at udelukke mulige Medskyldige, kan Forfølgningen udstrækkes

til disse.

At Befalingen, Opfordringen eller den Privates Begjæring i de forannævnte Tilfælde

mangler, udelukker ikke, at uopsættelige Skridt foretages, når Gjærningen må antages at Være Vedkommende ubekjendt, og Omstændighederne gjøre det rimeligt, at Påtale vil blive begjært. Tages Befalingen eller Opfordringen tilbage, inden Dom er afsagt eller Nævningernes Erklæring afgiven, ophører Retten til at påtale; det Samme gjælder, når den Privates Begjæring tages tilbage, dog, når Anklage alt er rejst, kun ved de Forbrydelser, som omhandles i Stl's §§ 159, 175 og 254. Den Undsagte kan på ethvert Trin standse en Sag om Anvendelse af Stl's § 299.

§ 37.

Når Statsanklageren i Sager, der høre under hans Virkekreds, skjønner, at undersøgelsen kan ventes at fore til, at en Person findes skyldig, kan han ordentligvis kun ifølge Pålæg af Justitsministeren undlade eller standse Påtale. Dog er Statsanklageren berettiget til at tage sådan Bestemmelse:

1) i de Tilfælde, hvor Lovgivningen indeholder særlig Hjemmel til, at offentlig Påtale under visse Betingelser kan bortfalde, uden at henlægge Afgjørelsen til Justitsministeren ;

2) i de Tilfælde, på hvilke Straffelovens § 7 eller § 64 er anvendelig, når det skjønnes, at ingen eller kun en ubetydelig Straf vilde blive idømt, og en Domfældelse ikke har den Betydning, at Forbrydelsens senere Gjentagelse derved vil komme ind under et Straffebud, der foreskriver forhøjet Straf;

3) når den Private, af hvis Begjæring offentlig Påtale er betinget, udenfor de i § 36 i Slutn. nævnte Tilfælde frafalder en fremsat Begjæring. efterat Anklage er rejst, og Statsanklageren skjønner, at ingen offentlig Interesse kræver Påtale.

I det i Straffelovens § 70 omhandlede Tilfælde skal Statsanklageren indhente Justitsministerens Afgjørelse. om Påtale bør fra« faldes; det Samme gjælder, når Statsanklageren finder, at der kan Være Grund til Anvendelse af Straffelovens § 36 sidste Punktum.

§ 38.

Er en Handling, hvis Påtale i Henhold

til § 35 påhviler Politimesteren, Overtrædelse af en Lov, hvis Efterlevelse det påhviler en særlig offentlig Myndighed at våge over, kan den påtales af den vedkommende særlige Embedsmand, medmindre Forening med en Straffesag, som påtales af Statsanklageren eller Politimesteren, skal finde Sted.

§ 39.

Strafbare Handlinger, der ved Lovgivningen ere henviste til Påtale af Private, forfølges af den til Påtalen Berettigede som Privatanklager.

Når den samme Handling, der udgjør en Lovovertrædelse af ovennævnte Art, tillige indeholder en Lovovertrædelse, som påtales af Statsanklageren eller Politimesteren, er denne berettiget til, efter Begjæring af den til Privatanklage Kompetente, at forfølge hin Lovovertrædelse i Forbindelse med den sidstnævnte. Den Private kan med Hensyn hertil opfordres til at erklære, om han ønsker Sagen forfulgt på

denne Måde. Den Private kan på ethvert Trin standse den efter hans Begjæring begyndte offentlige Forfølgning.

Reglen i Straffelovens § 212 2det Punktum bliver stående ved Magt.

§ 40.

Har Statsanklageren (§ 34) eller Politimesteren (§35) nægtet at påtale i et under deres Virkekreds hørende Tilfælde, uden at dette har Hjemmel i Reglerne i § 37 Nr. 1—3 eller i § 37 sidste Stykke eller i en stedfunden Benådning, er den ved den formentlige Forbrydelse forurettede private Person berettiget til som privat Anklager at bringe Sagen for Retten efter de nærmere Regler i syvende Afsnit Kap. I.

De Lovbestemmelser, som særlig hjemle Private Beføjelse til at påtale Lovovertrædelser, der også kunne forfølges af det Offentlige, uden at sætte som Betingelse, at offentlig På« tale er nægtet, blive stående ved Magt.

§ 41.

Retten prøver i Embeds medfør, om den, der forfølger, efter foranstående Regler er berettiget til Påtale.

§ 42.

De i Loven om den borgerlige Retspleje

givne Regler med Hensyn til Tagsøgerens Myndighed til at råde over Sagen, han? Adgang til at gå i Rette for sig selv, samt om Sagsøgers Rettergangsfuldmægtige blive at følge i Sager, som i Henhold til §§ 39 og 40 anlægges af en privat Anklager, samt ved borgerlige Retskrav, der i Henhold til § 4 forfølges i Forbindelse med en Straffesag.

I Sager, som anlægges af en privat Anklager i Henhold til § 39, kan denne efter Omstændighederne få en Sagsører beskikket til at væretage sit Tarv efter de for borgerlige Domssager gjældende Regler.